

[Justitsministeren.]

dette Lovforslag. Herom vil der i Almindelighed ikke kunne blive Tale. Man kan vel sige over for de Udtalelser, der blev fremsat af Venstres ærede Ordfører, at der overhovedet slet ikke er nogen Grund til at fremhæve de forskellige Organisationer og deres Ledere i denne Forbindelse, idet de vanskeligt vil kunne tænkes at blive ramt uden for Forhold, som i Forvejen er strafbare i Henhold til Straffelovens § 260. Jeg tror derfor heller ikke, at Ordføreren for Kommunerne behøver at være bange for dette Punkt. Men det vil jo nu blive nærmere undersøgt i Udvalget.

Venstres Modstand gik navnlig ud paa, at dette Lovforslag ikke var stærkere, fastere og sikrere i sin Opbygning, end at den videnskabelige Kritik allerede har kunnet medføre Ændringer. Ja, jeg ved ikke, om jeg skal betragte det som nogen egentlig Bebrejdelse. Det er ogsaa muligt, at Behandlingen i Udvalget vil kunne medføre Ændringer. Det tager jeg mig ikke saa nær; hvis disse Ændringer af mig selv skønnes at være Forbedringer, gaar jeg hellere end gerne med til dem. Og da det forekom mig, at de Indvendinger, der blev fremsat af Professor Ussing, i hvert Fald for nogles Vedkommende var Forbedringer, ja, saa gik jeg med til disse Ændringer.

Jeg kan ikke være enig med Venstres ærede Ordfører i, at det altid er nødvendigt, særlig paa juridiske Omraader, at have mangeaarige Kommissionsbehandlinger liggende forud; jeg kan heller ikke være enig med det ærede Medlem i den overordentlige Lovprisning af vor Straffelov, som han fremkom med. Det forekommer mig, at Straffeloven netop er behandlet i saa mange Aar i forskellige Kommissioner, at man paa visse Omraader er kommet bagefter Udviklingen. I hvert Fald har jeg altsaa anset det for fornødent at ændre Straffeloven paa forskellige Punkter, skønt der kun er gaaet faa Aar siden da, og disse Krav fra min Side er blevet tiltraadt af den høje Rigsdags Flertal.

Det gælder jo med Hensyn til visse Spørgsmaal, at det overhovedet ikke er Professorerne eller Videnskabsmændene, de særlig sagkyndige paa det eller det Omraade, der altid stiller Forslagene. Hvis jeg, uden at nogen bliver vred af den Grund, maa nævne Appelretten, saa har vi, vi, der ikke er Specialister, vel ogsaa en Del af Specialisterne, i Masser af Aar været klar over, at f. Eks. den gældende Rets Regler om Genoptagelse af Straffesager var alt andet end betryggende. Men der kom aldrig noget

som helst Forslag fra de sagkyndige. Jeg vil gøre den ærede Ordfører for Venstre opmærksom paa, at det kan han ikke være fuldkommen sikker paa, saa længe jeg er Minister, at jeg ikke søger at gennemføre det, jeg selv synes er rigtigt, uden Hensyn til at der har siddet saa og saa mange Kommissioner og Udvalg og tygget Drøv paa Sagen i saa og saa mange Aar. Det gør heller ikke noget dybere Indtryk paa mig, at den ærede Ordfører sagde, at Begrebet Bod søndrede hævdvundne Principper, for hvis disse Principper i Praksis er gennemført saaledes, at de har efterladt Huller, saaledes som jeg synes Tilfældet er, ja, saa maa man af praktiske Grunde søge at raade Bod paa de Mangler, der er ved Gennemførelsen af de hævdvundne Principper. Jeg kan naturligvis godt indrømme den samme ærede Ordfører, at Formuleringen af Stk. 3 — og den samme Indvending fremsattes fra kommunistisk Side — ikke er meget skarp. „Er en Retskrænkelse forvoldt ved en utilbørlig Handling, der er Udtryk for Skadelyst eller grov Hensynsløshed . . .“ — det er vel ikke skarpt udtrykt, men jeg tror dog alligevel, man vil være enig om, at saadan nogenlunde jævne Borgere i al Almindelighed ved, hvad det er, der sigtes til. Finder man Formuleringen for svævende, skal jeg naturligvis ikke have noget imod i Udvalget at drøfte, om man kan bruge Udtryk, der stærkere accentuerer, hvad Meningen er; paa Forhaand tror jeg det ikke.

Man kan jo sige, at det ikke er noget Forslag, der i og for sig haster. Naar jeg har ønsket det gennemført, er det dels fordi det omtrent var færdigbehandlet i sidste Samling, hvor det var vedtaget i det høje Landsting og havde været Genstand for Udvalgsbehandling her i Folketinget, men jeg har een særlig Grund til: at dette Lovforslag hører med til en Række af Forslag, der gaar ud paa Revision af Retspleje- og Straffelovgivning med tilhørende Bestemmelser, hvorunder denne, og det var rart at faa dette Arbejde afsluttet. Derfor har jeg ønsket det fremmet nu.

Den ærede Ordfører for Venstre sluttede med en Række kedelige og temmelig lange Citater af Professor Hurwitz, som vi jo alle sammen kendte. Det eneste, jeg lagde Mærke til, som jeg syntes havde Krav paa nogen Imødegaaelse herfra, var de forskellige Udtalelser om Kvæulanterne: at man kunde befrygte, at Kvæulanter blev begunstiget gennem Lovgivning af denne Art. Det samme kunde man sige med Hensyn til Appelretten. Det er nu imidlertid